

[Hartel.]

rigt nødvendigvis maatte samles dør. Gode, sunde Arbejderboliger vilde bidrage uhyre til Løsning af det vigtige Spørgsmaal: Nationens Forplantning i Fremtiden.

Kan den højtærede Justitsminister gøre en magtfuld Indsats til dette Problems Løsning, saa vil han have gjort sig fortjent — jeg vil ikke sige til Guldmedaille eller anden Udmærkelse af den Art, men — som de gamle Grækere i sin Tid sagde — til at bespises af det offentlige paa Prytaneion.

Jeg kan ikke finde den indre menneskelige Sammenhæng i, at dette Slægtled, som har drevet og stadig driver en berettiget Kultus med det Barn, der er født, er kommet til Verden — man taler jo om den nuværende Tid som „Barnets Aarhundrede“ —, skulde tillade en letfærdig Behandling af det Foster, der dog er Begyndelsen til Barnets Liv. Det kan ikke forenes, en af Delene maa være et Overfladefænomen, og der er for mig ingen Tvivl om, at det er den negative Tendens, som er tidsbetonet og uholdbar, og at den vil blive afløst af en langt mere positivt orienteret Strømning.

Der var til Svangerskabskommissionen stillet et Spørgsmaal — det saakaldte Spørgsmaal 2 —, som gik ud paa dette: Bør Staten støtte eller foranstalte et lægeligt Oplysningsarbejde med det Formaal at hindre, at Svangerskab indtræder mod vedkommende Kvindes Vilje? Vi finder den her stillede Opgave alt for vidtgaaende. Det kan ikke være Statens Opgave at træffe Foranstaltninger med et saa negativt Formaal som dette. Ligesom det er Statens Opgave at vaage over Folkeoplysningen i Almindelighed, er det ogsaa en Statsopgave at drage Omsorg for, at den opvoksende Slægt faar grundig og rettidig Oplysning paa dette vigtige Omraade. Men Undervisningen bør være uden den Tendens, som ligger i det ovennævnte Spørgsmaals Formulering. Vi anbefaler, at den nuværende Undervisnings noget spredte og tilfældige Karakter afhjælpes, i det hele taget, at dette Spørgsmaal tages op til Revision ved Samarbejde mellem lægelige og pædagogiske Kræfter. Der tiltrænges Vejledning paa dette Omraade, og det var ikke helt forfejlet, naar Herman Bang i sin Tid sagde: Men dette at vejlede vort brusende Sind, dermed befattede ingen sig.

Da Handelen med antikonceptionelle Midler, som de kaldes, er en Kendsgerning, og da visse af disse vitterlig har stor Betydning til Hindring bl. a. af ve-

nerisk Smitte, finder vi det rigtigt, at det offentlige fører et vist Tilsyn med de Forretninger, der forhandler dem. Vi finder, at den i sin Tid vist af Professor Torp givne Formulering af Straffelovens § 235 er hensigtsmæssig; det maa ogsaa de tvende tidligere Justitsministre, Rytter og Zahle, have ment, idet de af dem fremlagte Straffelovforslag begge benyttede den Formulering, der nu foreslaas. Det, som er strafbart, er altsaa en forargelig Reklamering og Falbyden af disse Varer. Med det almindelig udbredte Kendskab, der hersker til visse præventive Midlers Tilstedeværelse, er vi ude af Stand til at fatte, hvorledes disse regulerende Bestemmelser skulde kunne føre til mere Tøjlesløshed paa det seksuelle Omraade. Den hidtidige noget lyssky Praksis aabner blot Muligheder for Snyderi og Varesvindel med deraf flydende uberegnelige Følger.

Med Hensyn til de Straffebestemmelser, som det af den højtærede Justitsminister fremlagte Lovforslag indeholder, vil jeg paa mit Partis Vegne sige, at vi i alt væsentligt slutter os til Justitsministeren og de af ham fremførte Betragtninger. Vi kan godkende, at Straffen for den svangerskabsafbrydende Kvinde sættes meget væsentligt ned, og at Straffen skærpes i meget betydelig Grad for Hjælperne. Vi har heller ikke det mindste tilovers for Kvaksalverne paa dette Omraade og kan slutte os til, at Straffen kan sættes saa højt som til 8 Aar. De, der medvirker ved Svangerskabsafbrydelse, savner den Undskyldning, som for Kvinden ligger i hendes Depressionstilstand og Angst for Følgerne af en Fødsel.

Paa den ene Side er det med Sorg, man ser, at Nævningedomstolene skal likvideres, om jeg saa maa kalde det, paa dette Omraade, navnlig vi, som har set hen til disse Domstole som et værdifuldt Led i vort Retsvæsen. Men paa den anden Side kan en Tilstand ikke fortsættes, hvorefter den selvsamme Handling er strafbar i en Del af Landet og straffri i en anden. Der maa raades Bod paa dette Forhold, og vi finder, at det Forslag, som den højtærede Minister her har fremlagt, kan medvirke meget væsentligt dertil.

Selv om vi, som det vil fremgaa af de Bemærkninger, jeg her har fremsat, ikke i alt er enige med Lovforslaget og paa visse Punkter har taget meget bestemt Afstand fra det, ser vi dog saaledes paa det, at den højtærede Minister ved sit Forslag har bestræbt sig for at skabe en Samling om disse Spørgsmaals Løsning